

2. Jeżeli osoba uprawniona zgłosiła zakładowi ubezpieczeń roszczenie z tytułu jednego z obowiązkowych ubezpieczeń komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń z urzędu przystępuje także do badania i ustalenia ewentualnych uprawnień tej osoby do otrzymania świadczenia z tytułu pozostałych ubezpieczeń komunikacyjnych.

§ 38. 1. Zakład ubezpieczeń wypłaca świadczenie w ciągu trzydziestu dni od daty złożenia zakładowi ubezpieczeń dowodów uzasadniających roszczenie i umożliwiającą ustalenie osoby uprawnionej do otrzymania świadczenia oraz określenie jego wysokości.

2. Niezależnie od świadczeń przewidzianych w rozdziałach II i III zakład ubezpieczeń zwraca koszty świadectw i orzeczeń lekarskich wymaganych do uzasadnienia roszczenia, niezbędne koszty przejazdu w razie skierowania poszkodowanego przez zakład ubezpieczeń na badanie pomocnicze lub obserwację kliniczną, koszty uzyskania innych żądanych przez zakład ubezpieczeń dowodów, świadectw, ekspertyz itp., a co do osób nieuprawnionych do bezpłatnego leczenia — koszty badań pomocniczych i obserwacji klinicznej. Zwrot kosztów przejazdu przysługuje również osobie towarzyszącej, jeżeli opieka była uzasadniona wiekiem lub stanem zdrowia poszkodowanego.

3. Zakład ubezpieczeń pokrywa także koszty wynagrodzenia rzeczoznawców powołanych do ustalenia okoliczności lub rozmiaru szkody przez zakład albo za jego zgodą przez osobę zainteresowaną.

4. Jeżeli w związku z wypadkiem przeciwko posiadaczowi lub upoważnionemu przez niego kierowcy pojazdu mechanicznego zostało wdrożone postępowanie karne, zwrot kosztów obrony przysługuje tylko wówczas, gdy zakład ubezpieczeń żądał powołania obrony lub wyraził na to zgodę.

5. Niezależnie od świadczenia za uszkodzony lub zniszczony pojazd samochodowy zakład ubezpieczeń zwraca w całości poniesione przez posiadacza (kierowcę) pojazdu samochodowego koszty mające na celu zapobieżenie zwiększeniu się szkody, jeżeli koszty te są uzasadnione okolicznościami danego wypadku.

§ 39. W razie zbiegu obowiązkowego ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków z ruchu pojazdów mechanicznych z dobrowolnym ubezpieczeniem następstw nieszczęśliwych wypadków wynikającym z umo-

wy ubezpieczenia zawartej przez jednostkę gospodarki uspołecznionej na jej koszt, zakład ubezpieczeń wypłaca świadczenie z wyższej sumy ubezpieczenia.

§ 40. 1. Ministrowie Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Finansów określają:

- 1) zasady orzekania w sprawach ustalania następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 2) tryb ustanawiania lekarzy orzekających oraz stawki ich wynagradzania za orzeczenia i opinie,
- 3) tryb kierowania poszkodowanych na badania lekarskie,
- 4) zasady współdziałania zakładów społecznych służby zdrowia z zakładem ubezpieczeń.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Komunikacji określi zasady ustalania wartości pojazdu w dniu wypadku i wartości pozostałości oraz zakres wyposażenia objętego ubezpieczeniem auto-casco.

Rozdział VII

Przepisy końcowe.

§ 41. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 1968 r. w sprawie obowiązkowych ubezpieczeń komunikacyjnych (Dz. U. z 1968 r. Nr 15, poz. 89 i z 1971 r. Nr 11, poz. 188), z tym że przepisy tego rozporządzenia stosuje się do wypadków z ruchu pojazdów mechanicznych, które wydarzyły się przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 42. W odniesieniu do posiadaczy pojazdów, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia mają zawarte z zakładem ubezpieczeń umowy ubezpieczenia od uszkodzeń pojazdów samochodowych (auto-casco), odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia auto-casco rozpoczyna się z upływem określonego w tych umowach bieżącego okresu ubezpieczenia. Jeżeli umowy te były zawarte w związku z nabyciem pojazdu na warunkach kredytowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia auto-casco rozpoczyna się z upływem okresu, za który została opłacona składka.

§ 43. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

275

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 listopada 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji, składu oraz zasad i trybu postępowania komisji do spraw uwłaszczenia.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1971 r. w sprawie organizacji, składu oraz zasad i trybu postępowania komisji do spraw uwłaszczenia (Dz. U. Nr 37, poz. 334) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W skład komisji powinno wejść trzech sędziów lub notariuszy, których wyznacza prezes sądu wojewódzkiego.”;

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Za udział w rozprawie lub posiedzeniu komisji, odbywanych w ciągu jednego dnia poza godzinami służbowymi, przysługuje wynagrodzenie:

- 1) dla przewodniczącego w wysokości 100 zł,
- 2) dla członków i protokolanta w wysokości 70 zł.”;

3) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Nadzór bezpośredni nad działalnością komisji sprawuje wojewoda, a nadzór zwierzchni — Minister Rolnictwa.

2. W ramach sprawowanego nadzoru zwierzchniego Minister Rolnictwa może uchylać lub zmieniać ostateczne decyzje komisji."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

276

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 listopada 1974 r.

w sprawie wojskowego obowiązku meldunkowego oraz uzyskiwania przez osoby podlegające temu obowiązkowi zezwoleń na wyjazd i pobyt czasowy za granicą.

Na podstawie art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220, z 1972 r. Nr 53, poz. 342, z 1973 r. Nr 27, poz. 153, Nr 38, poz. 224 i Nr 47, poz. 276 oraz z 1974 r. Nr 24, poz. 142) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Wojskowy obowiązek meldunkowy spoczywa na osobach podlegających obowiązkowi służby wojskowej.

2. Obowiązek uzyskiwania zezwoleń na wyjazd i pobyt czasowy za granicą spoczywa na osobach podlegających obowiązkowi służby wojskowej określonych w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Wojskowy obowiązek meldunkowy obejmuje:

- 1) wojskowy obowiązek meldunkowy ogólny, który spoczywa na wszystkich osobach podlegających obowiązkowi służby wojskowej;
- 2) wojskowy obowiązek meldunkowy szczególny, który spoczywa na żołnierzach rezerwy określonych w rozporządzeniu.

2. Wojskowy obowiązek meldunkowy szczególny spełnia się niezależnie od wojskowego obowiązku meldunkowego ogólnego.

Rozdział 2

Wojskowy obowiązek meldunkowy ogólny.

§ 3. 1. Wojskowy obowiązek meldunkowy ogólny polega na:

- 1) zameldowaniu się w miejscu pobytu stałego;
- 2) zameldowaniu się w miejscu pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące;
- 3) zameldowaniu przedłużenia pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące;
- 4) zameldowaniu zmiany adresu w miejscu pobytu stałego lub pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące;
- 5) wymeldowaniu się z miejsca pobytu stałego;
- 6) wymeldowaniu się z miejsca pobytu czasowego zgłoszonego na okres ponad 2 miesiące, jeżeli opuszczenie miejsca tego pobytu nastąpiło przed upływem czasu zgłoszonego przy zameldowaniu;
- 7) zgłoszeniu wyjazdu za granicę na pobyt czasowy trwający ponad 2 miesiące;
- 8) zgłoszeniu powrotu z pobytu czasowego za granicą trwającego ponad 2 miesiące;
- 9) zgłoszeniu zmiany imienia lub nazwiska;
- 10) zgłoszeniu zmian dotyczących:

a) ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej, szkoły średniej, szkoły zawodowej dla absolwentów średnich szkół ogólnokształcących lub ukończenia szkoły wyższej,

b) uzyskania tytułu kwalifikacyjnego przyznawanego robotnikom,

c) uzyskania wyższych lub innych kwalifikacji zawodowych poza ukończeniem szkół określonych pod lit. a).

2. Wojskowy obowiązek meldunkowy ogólny wykonuje się:

- 1) w zakresie zmian wymienionych w ust. 1 pkt 1—9 — łącznie z obowiązkiem meldunkowym wynikającym z przepisów o ewidencji ludności oraz przepisów o zmianie imion i nazwisk, przez spełnienie tych obowiązków;
- 2) w zakresie zmian wymienionych w ust. 1 pkt 10 — przez zgłoszenie tych zmian w powiatowym (miejskim, dzielnicowym) sztabie wojskowym, w którego ewidencji pozostaje osoba podlegająca wojskowemu obowiązkowi meldunkowemu.

§ 4. 1. Wojskowemu obowiązkowi meldunkowemu ogólnemu podlegają:

- 1) mężczyźni począwszy od dnia następnego po zgłoszeniu się do rejestracji przedpoborowych do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 50 lat życia, a mający stopnie chorążych lub stopnie oficerskie — 60 lat życia;
- 2) kobiety przeniesione do rezerwy, począwszy od dnia następnego po przeniesieniu do rezerwy do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 40 lat życia, a mające stopnie chorążych lub stopnie oficerskie — 50 lat życia.

2. Wojskowemu obowiązkowi meldunkowemu ogólnemu nie podlegają jednak osoby określone w ust. 1, które:

- 1) zostały uznane ze względu na stan zdrowia za trwale niezdolne do służby wojskowej;
- 2) pełnią czynną służbę wojskową.

3. Obowiązek zgłaszania zmian dotyczących wykształcenia i kwalifikacji zawodowych (§ 3 ust. 1 pkt 10) nie dotyczy mężczyzn, którzy nie stawali jeszcze do poboru.

§ 5. 1. Zgłoszenie zmian określonych:

- 1) w § 3 ust. 1 pkt 1—8 następuje przez złożenie w urzędzie prowadzącym ewidencję ludności wypełnionego i podpisanego formularza meldunkowego w terminach określonych w przepisach o ewidencji ludności oraz przedstawienie wojskowego dokumentu osobistego lub potwierdzenia zgłoszenia się do rejestracji przedpoborowych;
- 2) w § 3 ust. 1 pkt 9 — następuje na zasadach i w trybie ustalonych w przepisach o aktach stanu cywilnego albo w przepisach o zmianie imienia lub nazwiska.